

[Inger Stilling Pedersen]

Kan samfundet gøre noget til at bevare familierne sammen, har vi tjent ved det, ikke bare økonomisk, men også menneskeligt. Derfor håber Kristeligt Folkeparti på, at partierne ikke bare vil snakke om, at vi er så familietro og så familiebevarende, men at man også vil gøre noget ved det og også på det økonomiske område vil være med til at bevare ægteskabet, f.eks. også ved at fjerne visse ting i skattelovgivningen.

Vi kan altså ikke medvirke til forslaget.

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Fru Inger Stilling Pedersen drog de sociale aspekter ind i sagen. Jeg vil gøre opmærksom på, at netop i bistandslovens § 6, stk. 2, står der, at forsørgelsespligten ophører ved separation og skilsmisse. Der betragtes man som et selvstændigt menneske, men det kan være, at vi skal have lavet bistandsloven om.

Men den bistandslov, vi har, er jo udmærket, fordi alle de kvinder, der ikke får ægtefællebidrag, bliver hjulpet alligevel via den sociale lovgivning. Der er således intet i vejen for, at vi kan ophæve straffen for mændene og lade det sociale system tage sig af de kvinder, der skal have hjælp. Hvorfor skal det dog pålægges manden?

I Fremskridtspartiet går vi ind for personlig frihed, og det har noget at gøre med, at man kan vælge, hvad man vil, også som mand. Jeg vil godt forsvare mændene i denne sag, for det er ikke kun svage kvinder, vi har.

Nu blev der talt om kvinder i 50'erne, som måske har børn; det er altså begrænset, hvor mange små børn de har. De trænger netop til at komme hjemmefra og komme i gang med noget andet.

Fru Inger Stilling Pedersen sagde, at det var mændene, der ville skilles. Der er lavet undersøgelser af skilsmisser, og det er oftest kvinder, der vil skilles.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Skal man nu forstå, at Fremskridtspartiet, som idelig skræpper op om, at de offentlige udgifter skal sættes ned, og som idelig skræpper op om, at alting skal privatiseres, nu går ind for, at mænd slet ikke skal betale bidrag, det skal være en offentlig udgift? Er det sådan, man skal forstå det, fru Jane Oksen siger?

Jeg vil gerne spørge fru Inger Stilling Pedersen: Når mennesker lever i disharmoni i årevis, når børn tager skade, fordi forældre lever i disharmoni, hvordan kan det så styrke familielivet, at man med vold og magt vil have den slags mennesker til at dele hjem? Det vil jeg gerne have en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

For det første skal jeg sige, at vi ikke er imod skilsmisse, men vi mener, at det er af det onde. Spørgsmålet er, hvor korte man skal gøre fristerne, og hvor meget man skal sætte ind for at prøve på at redde ægteskaber. Jeg mener, vi skulle sætte ind meget tidligere.

Til Fremskridtspartiets syn på de stakkels mænd vil jeg sige, at de indgår frivilligt i det, og de tager selvfølgelig goderne de år, de kan få dem. Hvor mange kvinder har ikke betalt for mandens uddannelse, og den dag, de selv skal have en uddannelse, er det måske bare farvel og tak, og så sidder de med problemerne.

Fru Ebba Strange sagde, at der ikke var ret mange mænd, der ikke kunne klare sig på arbejdsmarkedet efter en skilsmisse, men det er der mange kvinder der ikke kan. Jeg ved ikke, om Fremskridtspartiets ordfører kan skaffe job til de mange kvinder i 50'erne – og i den alder kan man godt have børn, man kan have store børn, og man kan måske have taget sig af børnebørn. Man kan have nogle forpligtelser, selv om man er i 50'erne. Men jeg ved af erfaring, at der er mange, der ringer og fortæller, hvor dårligt man er stillet, når man er i 50'erne, også med hensyn til at få pension. Der er mange områder, der virkelig skal tages fat på. Men mændene er ikke så svage, som man vil gøre dem til.

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Jeg skal ikke fortsætte med at ynke mændene, men jeg vil sige, at kvinderne klarer sig bedst efter en skilsmisse, det viser masser af undersøgelser. Mange mænd har så mange forpligtelser med børnebidrag og ny familie osv., at de ikke engang har råd til at få en ny bolig, bliver skilt gentagne gange og ender med at sidde på et lille værelse, hvor de har opgivet det hele. Vi må også prøve at se tingene fra den side. Men derfor skal vi selvfølgelig ikke glemme kvinderne.